

A photograph of the Kaarna Church (Koukussa) is shown. The church is a multi-story building with a light-colored facade and a dark roof. It features Gothic-style windows and a prominent steeple. The building is surrounded by lush green trees, and a black lamppost stands in the foreground. A yellow rectangular box is superimposed over the center of the image, containing the text "Akseli Kaarna" and "Koukussa" in bold black font.

Akseli Kaarna
Koukussa

Akseli Kaarna

Koukussa

KOUKUSSA-kirja on toinen Kaarnan julkaisemasta trilogiasta. Ensimmäinen kirja, KAKSOISOLENTO johdattaa lukijan Esko Talaksen maailmaan, joka on kovaa rakennustyötä ja ihmissuhdekiemuroita itsensä viihdyttämisen myötä. Esko tulee tutuksi kavereineen, mutta uusia mielenkiintoisia henkilöitä tuo joukkoon tämä toinen osa.

Rikolliset piirit ovat nyt laajentuneet ja kirjan sivuilla liikutaan kahdella mantereella ja mm Madeiran saariryhmällä ja vauhdikkaat tapahtumat tempaisevat mukaansa.

Kiehtovat ihmiskohtalot ja moraalinen arvomaailma saa myös lukijan pohtimaan omia arvojaan. Kansainvälinen rikosliiga pelaa kovaa peliä ja uhraukset ovat sen mukaisia.

Herää kysymys kuinka pieni ihminen voi taistelussa pahaa vastaan. Onko niin että hyvä voittaa pahan – käykö niin?

Lukijalle heitetään myös kysymys: onko aitoa rakkautta olemassa vaiko vain intohimoa ja onko näyttämisen ja omistamisen halu kantava motiivi?

Lukija saa itse miettiä omia arvojaan.

Lue ja totea itse, miten tässä tapauksessa käy!

Erik von Puuppola

Koukussa

© 2019 **Akseli Kaarna**

*Kuvitus: **Erik von Puuppola***

Käännös:

*Muut osallistajat: Tuottaja – **Erik von Puuppola***

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0862-0

Luku 1

Esko tuijotti puiden taakse pimeyteen aivan kuin joku hyökkäisi sieltä hänen eteensä hetkenä minä hyvänsä. Hän mielessään kuuli toistuvasti nuo miehen karheat sanat:

"Jätä perkele tämä nainen rauhaan, tajuut sä! Jätä! jätä!"
Kuin loputtomana litaniana, levynä – jota ei saa sammutettua.

Ensi järkytykseltään selvittyään hän oli yrittänyt soittaa Liljan kännykkään, mutta jatkuvasti sieltä tuli vastaus: "Emme saa yhteyttä tavoittelemaanne numeroon." Mutta minä tahdon tavoittaa naiseni enkä pelkkää numeroa, tiuski Esko terassillaan epätoivoisena ympyrää kävellen, aivan kuin joku sen nyt kuulisi ja rientäisi auttamaan. Ehkä jos tarpeeksi kauan tai tarpeeksi kovaa, ehkä vaikka mitä, jos tarpeeksi kykenee. Jos vaikka olisi siivet ja lentäisi apuun kuin teräsmies. Esko yritti saada ajatuksiinsa jotain järkeä, mutta syvin järki tuntui kaatuvan epätoivoon. Hän asteli sisälle ja kaatoi leveään drinkkilasiin tuhdin annoksen J&B viskiä, kulautti siitä ison osan saman tien kurkkuunsa ja asteli sitten takaisin terassille. Enää ei vaivannut ulkona oleva pimeys, nyt oli joku järkevän oloinen ajatuskin jo päässä, hänen oma kätensä ei yltäisi toimimaan juuri nyt Brysselissä, eikä hän ollut teräsmies, mutta joku olisi, ainakin melkein. Hän istuutui terassipöydän ääreen ja otti puhelimensa valikosta Johnnyn numeron Brysseliin esille ja painoi vihreää soita nappia.

Kuului muutama tuuttaus ääni, kunnes numeroon vastasi tuttu reipas miesääni englanniksi:

– No hello, hello Esko mitä sinulle kuuluu, oletko kenties Brysselissä?

– Kiitos kysymästä, minulle ihan hyvää. En ole kuin kotiterassillani täällä Suomessa, mutta pitäisi kyllä olla nyt siellä.

– Se olisi mukavaa, ehätti Johnny sanomaan väliin mutta aistien Eskon matalapaineen, ääni hieman muuttuneena uteli sitten, että miksi juuri nyt.

– Tietääkseni Lilja on siellä ja... Esko oli hetken hiljaa miettien, miten asian ilmaisisi Johnnyle, ja päätti sitten vain yksinkertaisesti, kertoa millaisen puhelun oli saanut ja odottaa Johnnyn kommenttia. Johnny kuuntelikin väliin kommentoimatta Eskon ehkä hieman hermostuneen oloisen kertomuksen ja oli vielä tämän lopetettua tovin hiljaa ennen kuin kysyi:

– Mutta oletko varma, että Lilja on täällä? Meinaan kun kännykällähän voi soittaa mistä vain?

– Ainakin kaikki edelliset viestit ja keskustelumme on käyty Brysselistä käsin, tai niin Lilja ainakin on asian ilmaissut.

– Minä kyllä muutaman sanan vaihdoin hänen kanssaan toissa päivänä aulassa, ihan pikimmiten, silloin vaikutti kaikki kyllä olevan ihan kunnossa, hän odotti jotain asiakasta, joka sitten melkein saman tien saapuikin ja minä jatkoin matkaani.

– Onko sinulla muistikuvaa tuosta asiakkaasta, olivatko he kovinkin tuttavallisia? kiinnostui Esko.

– Itse asiassa, kun nyt muistelen, Lilja ei odottanut juuri sitä herraa vaan tämä oli tullut jonkun toisen puolesta, ja tämä kovasti herralta näyttävä, moitteettomasta asustaan päätellen, viisissäkymmenissä oleva suunnilleen kokoiseni mies puhui, sanoisinko hieman huonoa englantia. No - muuta en saa nyt päähäni hänestä.

– Kuule Johnny, tämä voi olla liikaa pyydetty, mutta voisitko saada jonkun käymään Liljan luona ihan välittömästi?

– Ei Esko hyvä, ei se ole liikaa pyydetty voin itse koukata sitä kautta kotiin. Minä soitan puhelun, pari ja kerron sinulle heti, jos jotain saamme tietää, ole huoleti nyt, tunnin sisällä tiedämme, onko Lilja kotonaan nyt tai ollut muutamaaan päivään, luvallasi menemme sisään ja katsomme mitä löydämme. Esko lupasi, että hän vastaisi, jos kyselyjä tulisi, ja Liljan talon ovivahti kyllä muistaisi jo hänet ja tiesi että Esko oli tämän kihlattu, samoin tämä tunsikin Liljan työtovereista osan. Sitten he lopettivat puhelun ja Esko jäi kärsimättömänä odottamaan mitä tuleman piti.

Luku 2

Brysselissä autobaana veti hyvin, Johnny puhui ajaessaan puhelua IBA:n turvallisuuspäällikölle ja sopi tämän kanssa tapaamisesta Liljan talon edessä. Viisitoista minuuttia vierähti, kun miehet nousivat autoistaan ja kävelivät sen enempiä kommentoimatta korkean talon ulko-ovelle. Tutunnäköinen ovimies tervehti iloisesti Johnnyä mutta katsoi hieman epäröivästi toista miestä, joka oli tuimakasvoinen, pikimustan siilitukan omaava, ilmeetön miehen järkäle, kädet syvällä pitkän sarkatakin taskuissa kaulukset pystyssä. Johnny sanoi, että heidän pitäisi käydä tarkistamassa onko Lilja Svensson kunnossa koska tämän pitäisi olla tällä hetkellä tärkeässä kokouksessa mutta he eivät saaneet tähän millään tavalla yhteyttä.

Ovimies oli hieman kummissaan, mutta kun Johnny vielä mainitsi, että jopa suomalainen Esko oli ollut heihin yhteydessä, sai ovimies jalat alleen ja iloisesti jotain Eskosta mainiten hän riensi tiskinsä taakse, otti ovipuhelimen numeron painellen ja kun ei saanut sieltä minkäänlaista vastausta, viittoilivat miehet hissiin. Hissi pysähtyi seitsemänteen kerrokseen. Ovimies opasti miehet käytävän perällä olevalle ovelle, koputti siihen vielä pari kertaa ja aukaisi sitten oven omalla avaimellaan. Varovasti hän työnsi oven auki ja huhuili vielä Liljan nimeä oviaukosta. Ja kun mitään eriskummallista ei itse eteisessä näkynyt, eikä mistään mitään kuulunut,

sanoi hän poistuvansa asemapaikalleen alakertaan ja toivoi että Johnny sulkisi oven lähdettyään. Toinen miehistä katsoi lukon hyvin tarkkaan ennen kuin astui peremmälle.

Johnny sytytteli edellään valoja ja sanaakaan sanomatta he tutkivat paikkoja päällisin puolin. Mikään ei näyttänyt olevan oudosti eikä missään näkynyt ketään, ei niin Liljaa kuin ketään muutakaan. Makuuhuoneessa oli selvästikin riisuuduttu hieman kiireemmin, sillä pikkuhousut ja rintaliivit roikkuivat puolittain sängyssä, hame oli lattialla. Johnny katseli missähän pusero. Mutta sitä ei näkynyt missään, ehkä se sitten oli jo kaapissa tai pyykissä.

Kylpyhuoneen ovi oli vielä kiinni, ja toinen mies avasi sen varovasti hanskakädellään. Kun ovi avautui, paljastui sen takaa, kodikas yösininen huone, jossa lepatteli pieniä tuikkuja ympäri valkeaa tassuammetta. Tuikkuja oli myös leveällä ikkunalaudalla, jonka takaa avautui näkymä öiseen Brysseliin. Pusero, jota Johnny oli jo mielessään kaipaillut, oli lavuaarin vieressä ja sen vieressä taas punaviinilasi, josta oli ainakin kerran siemaistu naisen punatulla suulla, oletti Johnny. Miehet katsoivat toisiaan ja tutkittuaan vielä hieman kylpyhuonetta aloittivat muussa osassa asuntoa uuden kierroksen, vielä tarkemmin.

Vasta kun he poistuivat asunnosta ja vetivät oven perässään kiinni, he alkoivat matalaäänisen keskustelun.

– Mitä huomasit Hassel? Aloitti Johnny.

– Paloportaille johtava ikkuna oli hieman raollaan, aivan kuin sitä olisi yritetty sulkea ulkoapäin. Kynttilät olivat palaneet kolmesta tunnista neljään.

Vaatteet ja viini. Illallinen oli vielä jääkaapissa. Mutta mitä taas ei ollut, ei lukossa jälkiä, joskin harvemmin niihin jälkiä murtomiehiltä jääkään. Ei minkäänlaisia kamppailun jälkiä. Toisaalta, paikat on voitu myös siistiä sen jälkeen. Kännykät ja rahat eivät ainakaan näkösällä eli oletettavasti Liljan matkassa. Ei viestejä, ei siis paljon mitään.

– Samat huomiot, kysytään, onko ovimiehellä mitään kerrottavaa asian suhteen. Hissi napsahti alakertaan ja miehet menivät jututtamaan ovimiestä. Selvisi jotain uutta ajateltavaa, nimittäin Lilja oli saapunut taloon vanhemman herrasmiehen kanssa jo edellisenä iltapäivänä, mutta tuo mies oli poistunut noin tunnin kuluttua yksin. Lilja sen sijaan ei ollut poistunut talosta hänen nähtensä. Mutta ovimies oli noin puolituntia illasta kadun toisella puolella olevassa ravintolassa syömässä kuten tänään, jolloin ovi on ollut vahtimatta, eli joku on voinut poistua tai tulla sisään omilla avaimillaan, mutta häntä ei ole paikalle tarvittu tuon puolituntisen aikana koska puhelin ei ole soinnut eikä suora hälytin, joka on oven vieressä ja hänen vyöllään.

Taas turvakameroista, jotka ovat joka kerroksessa ja aulassa ei ole nyt apua sillä nauhuri on ollut tämän viikon huollossa ja palautetaan viimeistään ylihuomenna.

Hassel kysyi vielä ovimieheltä, oliko hänen illallisensa syönti aina samaan aikaan, johon ovimies vastasi myöntävästi. Johnny jätti käyntikorttinsa ja pyysi ovimestä ilmoittamaan hänelle heti kun näkisi Liljan yksin tai jonkun kanssa. Miehet kiittivät ja poistuivat

– Jotain on nyt vialla, tuumi Johnny.

– Ajatteletko kynttilöiden palamisaikaa kylpyhuoneessa? Kysyi Hassel.

– Kokonaisuus ei toimi, minun tietääkseni Liljalla oli tänään tärkeä kokous, jossa hänen oletettiin olevan mukana, tai ehkä... Johnny empi hieman ennen kuin jatkoi, ehkä minä vain tein nyt liian suorita johtopäätöksiä.

– Mutta senhän lähtiessä tarkistit, ettei Lilja olekin ilmestynyt paikalle? Varmisteli Hassel.

– Hitto, täytyy vielä varmistaa, olet oikeassa...mutisi Johnny ja paineli firman numeron... Hetken odotuksen jälkeen kuului vastaus ja Johnny pyyteli ensin anteeksi häiriötä ja sitten olisiko Lilja jo paikalla. Sitten hän kuunteli hetken ja kiitteli tiedoista ja työnsi puhelimen taskuunsa.

Johnny kääntyi katsomaan Hasselia, ollen hieman kummastuneen näköinen kertoessaan:

– Lilja on kuulemma eilen illalla ilmoittanut esimiehelleen alkavasta sairauslomasta, joka kestää alustavasti kaksi viikkoa. Mutta oletettavasti jatkuu, ehkä hyvinkin pitkään. Syy on loppuun palaminen. Ja työkielto tällä erää on ehdoton. Miehet katsoivat kummissaan toisiaan ja Hassel sai sanotuksi ensimmäisenä:

– Johnny ystäväni, nyt meillä taitaa olla aika mielenkiintoinen tilanne edessämme. Firma ajattelee vain, että Lilja on nyt sairaana jonkin aikaa, kun taas me Eskon puhelun perusteella, voimme kuvitella melkein vaikka mitä. Vai onko juuri niin - että vain kuvittelemme.

– Olet pahuksen oikeassa, jospa sen puhelun takana onkin jotain, ihan muuta tai, jospa Esko on kuvitellut jotain turhia, joskin sekään ei tunnu kovin hyvältä selitykseltä, pidän sitä suomalaista kyllä ihan täysipäisenä. Hetken mietittyään Johnny päätti ottaa puhelun Eskolle, selittää mitä he olivat selville saaneet ja kuin kautta rantain kysellä miten tämä voi.

Luku 3

Uudenkarhea hopeanharmaa Volkswagenin pakettiauto siirtyi Vantaan kehätiellä ohituskaistalle. Kaasutti niin että pääsi tyylikkäästi edessään epämääräisesti etenevän letkan eteen. Kuski ajoi ohituksesta huolimatta erittäin tarkasti, ettei ylittäisi sallittua 80km:n tuntinopeutta. Autossa itsessään ei ollut päällisin puolin mitään ihmeellistä, takaosan kaikki lasit olivat tummennettuja kuten niin usein vastaavissa malleissa, mutta minkään firman mainosta ei kyljestä löytynyt, kuten niin usein pakettiautoista. Volkswagen jatkoi matkaansa vielä muutaman kilometrin, kunnes Espoon keskuksen seutuvilla eteni kohti Turkuun vievää ramppia. Rampissa kuski otti hyvin varovasti, aivan kuin kyydissä olisi jotain hyvin arvokasta.

Luku 4

Esko käveli terassillaan ympyrää, ainut ero hänen monotonisessa kävelyssään tuohon maailman kuuluisimpaan fiktio yhtiö rikkaaseen Roope-Ankkaan oli se, ettei mistään tippunut joka askeleella uutta rahaa vieressä olevaan valtaisaan rahavarastoon. Ei myöskään tuntunut tippuvan hyviä ajatuksia Eskon kokemaan ahdinkoon. Olo oli kuin hampaattomalla leipäjonossa. Esko tuijotti pimeyteen ja sadatteli. Mielessä pyöri Johnnyn pitkä puhelu ja hänen huolensa Eskon voinnista. Luuliko se tosiaan, että olen pimahtanut, tiuski Esko pimeyteen. No - kait se oli vaan huolta ystävistä, näin oli ainakin parempi ajatella. Mutta kysymyksiä alkoi virrata Eskon ajatuksissa. Miksi häntä käskettiin pysymään erossa Liljasta? Miksi Lilja oli ottanut pitkän sairausloman kertomatta hänelle mitään? Vai oliko hänet pakotettu ottamaan? Miksi hän ei vastannut kenenkään puheluihin? Miten hän oli poistunut asunnoltaan jättäen kynttilät palamaan, kun yleensä hän oli kaikissa tuonkaltaisissa asioissa lähes pedantti? Jollain oli kuitenkin ollut mahdollisuus soittaa liljan puhelimesta ja komennella Eskoa, eli tuo joku oletettavasti oli, sillä hetkellä lähellä Liljaa. Esko mietti hetken, tyhjensi viskin loput ja paineli rivakasti sisälle tietokoneensa ääreen. Sieltä hän surffasi nettiin ja ulkomaanlentoihin. Seuraava kone Brysseliin lähtisi seuraavana aamuna klo 11:32.

Hän varasi siihen paikan itselleen alkaen samalla miettiä, olisiko joku kavereista lähtenyt matkaan, olihan tilanne melko epämääräinen ja edessä saattaisi olla mitä vain. Mutta kuka olisi vapaana näin nopeaan projektiin? Hetken mietittyään, Eskolla välähti, tietysti Peter, kielitaitoa, kokoa, voimaa ja taitoa käyttää sitä, jos tarvis vaatisi ja ollut aina mies paikallaan tiukoissakin tilanteissa. Esko näppäili puhelimensa osoitteistoa ja Peterin kohdalla painoi vihreätä luuria: Kolmen tuuttauksen jälkeen puhelin kääntyi vastaajalle:

”Hei täällä Peter, joskin en nyt paikalla, jätä viestisi niin soitan sinulle”, kuului ruotsiksi. Esko sanoi lyhyesti: Täällä Esko, soita heti, kyse elämästä ja kuolemasta. Ja painoi puhelimen kiinni. Esko ei tiennyt vielä, kuinka oikeassa olikaan.

Taksi oli tullut hyvissä ajoin hakemaan Eskoa, joka yritti puoliväkisin saada nukutuksi. Uni ei ottanut kuitenkaan tullakseen, joten hän pakottautui ottamaan nukahtamispillerin, jonka seurauksena nukkui 5 tuntia ja oli sitten tikkana pystyssä ja aamukahvin keitossa. Aamukahvia hörppiessään hän kahlasi vielä läpi sähköpostejaan ja kaikkia muita viestejä mitä oli viime kuukausien aikana Liljalta tai tähän liittyviltä henkilöiltä saanut yrittäen luoda jonkinlaista kuvaa siitä mitä nyt oli tapahtunut. Mikään ei kuitenkaan antanut pienintäkään vihjettä mihinkään suuntaan. Ei se, että Liljalla olisi ollut koko ajan joku toinen mies. Ei oikein vanhat heilatkaan, vaikka sieltä löytyi parikin melko kovapintaisen oloista henkilöä,

mutta he eivät olleet missään tekemisissä Liljaan eronsa jälkeen. Toiselle näistä oli hieman rikollinen tausta ja joitain väkivalta juttuja toinen taas oli ollut ilmeisesti huumeekoukussa ja tuollainen hippi tai boheemi miksi niitä aikanaan sanottiinkaan. Mutta muutama vuoteen ei heistäkään ollut mitään kuultu, ainakin lilja oli näin asian ilmaissut. Tietysti saattoi olla jotain mitä Eskon ei tulisikaan tietää, saattaisihan Liljalla olla kokonaan toinen elämä jopa persoonallisuuskin. Esko pyöritteli mielessään monia yhteisiä ihania hetkiä, myös joitain asioita, jotka olivat aikaan saaneet riitaa, mutta kaikissa oli ilmeistä se, että he rakastivat toisiaan ja se meni aina kaiken muun yli, se rajasi mahdollisuuden olla toiselle vihainen mistään edes pientä aikaa, riita ratkaistiin aina ja useimmiten vielä rakasteltiin sen päälle. Mutta jos silti? Pyöri Eskon takaraivossa. Keittiön ikkunasta hän näki, kun taksi kaartoi pihaan.

Kassin sohvalta hän heitti olkapäälleen ja asteli reippaasti taksiin. Taksikuski oli puheliasta sorttia mutta kun ei saanut Eskolta juuri minkäänlaista vastinetta, päätti olla itsekin hiljaa, mutta hieman suurentaa radiota, sanoen kyllä, että ellei herraa haittaa. Radiossa lauloi Egotrippi Knipin kirjoittamaa laulua *"Matkustaja"*:

"...Asemalta kaikuivat kuulutukset, kutsuna jota pakoon ei pääse. Nousit kyytiin kerran, olet kyydissä aina. On aina matkalla jonnekin, ja minne ikinä päätyykin, on puolitiessä jostain ja tietää sen varsin hyvin itsekin..."

Niin puolitiessä mihin, mietti Esko mielessään.

Luku 5

Vantaan lentokenttä oli tavanomaista rauhallisempi, se oli oikeastaan ainoa asia joka jollain tapaa rauhoitti myös lippuaan lunastavaa Eskoa. Aamu oli valjennut hieman harmaana mutta kohta oltaisiin ainakin vähänaikaa pilvien yläpuolella. Esko katseli, kun Finnairin kone varovasti lipui edessään olevalle laskusillalle ja pian se pysähtyi tiukasti ovien eteen. Hänen koneensa lähtöön olisi vielä reilu puolituntia, joten lisäkuppi kahvia voisi hieman rauhoittaa. Noudettuaan kupillisen ja palattuaan suuren ikkunan ääreen hän tutkaili päivän uutisia. Irakin al - Qaidaa johtanut pelätty terroristi Abu Musab al - Zargawi. Amerikkalaiset olivat vihdoinkin saaneet oikean vihjeen tämän olinpaikasta agenttiansa sekä 145 erikoisjoukkojen kautta ja pommi-isku oli tuottanut tulosta. Joskin ei ollut sitkeä sissi heti pommiin kuollut, olivat jopa paareille saaneet miehen hengissä, mutta sitten. Terroristeista huolimatta maailma pelaa taas jalkapalloa mm-tasolla, mutta se onko Saksa huipulla, on nyt tuntunut olevan jonkinlainen kyselyn aihe. Ainakin eka pelinsä hoitanut, vaikkakin ilman Michael Ballackia, Costa Ricasta voitto 4 - 2. Entäpä kun seuraavana tulee vastaan huomattavasti kovempi luu, nimittäin Puola? Niinpä, mietti Esko ja käänsi sivuja. Nightwish kohu jatkuu yhä, nyt täytyy tosiaan spekuloida Tarjan ja Tuomon mahdollista suhdetta, tai ainakin Marcello Capuli käy aiheesta kuumana. Joku kerännee säälipisteitä.

Liekö Risto Autiokin, kun on omaishoitajana, hoitaa dementoitunutta isäänsä. Esko luki kirjoituksen pikaisesti ja ajatukset kävivät omissa vanhemmissa, isällä aina välillä oli pieniä muistiheittoja, no mutta onhan ukko jo yli 70 joten vähä sallittakoon ja toisaalta miksipä elämästään pitäisikään kaikkea muistaa. Ja sitten suomalaiset lavasuosikit tähän alkukesään.

Anneli Mattila ja Simo Silmu. Esko luki otteita ja jäi sitten hetkeksi tuijottamaan sivulla olevaa Mattilan sisarusten kuvaa, siinä oli Anneli ja Anne. Tytöt tuijottivat kameraan ja jostain syystä Anne tuijotti juuri nyt Eskoa niin että tämän sydän teki ylimääräisen kierroksen.

Tuota tummaa kaunotarta katsoessaan ei hän voinut olla näkemättä siinä juuri nyt Liljaa. Kuinka ikävä voikaan sattua näin.

Meni hetken aikaa ennen kuin Esko tajusi, että hänen kännykkänsä soi.

– Haloo Esko?

– Peter täällä heissan, sinulla on jokin hätä vai oliko se tsoukkia?

– Kyllä ihan totisinta totta, tyttöystävälleni on sattunut ilmeisesti jotain, mutta mitä, siitä pitäisi ottaa selvää?

– Ja, mitä noin niin kuin lähemmin ajattelit?

– Ensinkin, olisiko sinulla mitään saumaa lähteä nyt Brysseliin?

– Brysseliin, nyt?

– Niin, tiedän että varmana hieman äkkinäistä, mutta voi olla, että tarvitsen monenlaista tukea lähiaikoina ja tulit ensiksi mieleeni... Esko hiljeni odottaakseen vastausta ja hetken kuluttua Peter totesikin.

– Arvostan tuota, ja autan minkä vain voi mutta tiedätkös mitä? Peter oli vuorostaan hiljaa ja Esko pelkäsi jo pahinta mahdollista seuraavissa lauseissa, sai kuitenkin kysyttyä että:

– No, olet varmaan Kaukoidässä tai jotain?

– Ei, kun vielä pahempaa, olen Amsterdamissa odottamassa lentoani Suomeen. Esko oli hetken hiljaa toisessa päässä, ennen kuin sai sanotuksi:

– No eihän se hittolainen paha ole, sinähän olet melkein täällä. Esko ei pystynyt hillitsemään tyytyväisyyttään.

– Niinpä niin kuomaseni, mutta jos haluat minut tosiaankin nopeasti Brysseliin, niin otan selvää, ensinkin lennoista ja sitten maamatkoista.

– Haluan ilman muuta. Brysselistä asian hoito pitää aloittaa, en näe muutakaan mahdollisuutta. Mutta selvitä aikataulu, minä luultavimmin menen ensin Liljan asunnolle ja otan yhteyttä Johnnyn. Soita heti kun tiedät, milloin olet täällä. Pistän sinulle jo Liljan osoitteen tekstinä.

– Näin toimitaan, heissan.

Koukussa on Akseli Kaarnan trilogian toinen osa. Eskon elämä on siirtynyt rakentavasta arkiseikkailusta huomattavasti kansainvälisempiin tunnelmiin.

Hyvä ja paha asettuvat tässäkin tilassa vastakkain ja ihmissuhteiden kiemurat värittävät tapahtumia. Rikolliset lonkerot ovat laajalla ja todellisuuden tuntu välillä tipotiessään. Tapahtumakirjoon liittyy kauan vaiettu rikos ja rikos, jota ei ennen ollut Suomessa suomalaisille edes tapahtunut.

Teos liikkuu sujuvasti kahdella mantereella ja Madeiran saarella. Hyvät ystävät auttavat kyllä, kun jaksaminen on kyseenalaista, mutta kuluuko voimavarat silti liian aikaisin loppuun? Onko rakkaudella aina sanottavanaan se viimeinen sana vai johdatteleeko toisten luhistunut moraalii niin romaanini henkilöt kuin myös lukijansa oman mielensä umpikujaan?

Tämä ei selviä kuin lukemalla, jos sittenkään, joten lukemisen iloa. T: Erik von Puuppola

(Osa 1 – Kaksoisolento ja osa 3 – Vimma)

